

Seroks, Hortim, 'Eytim'

KÜÇÜK CADİ ŞEROKS

Aslı Der, Günişiği Kitaplığı, 2001,
Resimler: Huban Korman

FATİH ERDOĞAN

Çocuk kitabı sanılının aksine resimle değil, metinle başlar, ancak Huban Korman'ın resimlerindeki mükemmelliği 15 yıl kadar önce gördüğümde, "Herhalde bu cizer uzaydan geldi!" diye düşündüm. Nitekim piyasamıza da onun bu dünyadan olduğuna bir türlü inanmamış olmalı ki, bu sanatçının resimleri yüzlerce kitabı süslemesi gerekirken, bir elin parmaklarını geçemedi. Ama kendisinin de lakandığı şeydu: İyi bir metin yok. Çizerleri çoşturan iyi bir metindir. İyi metnin çokusuyla çalışan bir çizer havalanır, her şeyi unutup yapabileceğinin en iyisini yapar ve yine de beğenmez. "Küçük Cadı Şeroks" kitabıyla bu çizerin aradığı türden bir metni bulduğu hemen anlaşılıyor.

"En güzel masalları yaratan Gonci, Masallar Ülkesi'nden ayrılmıştı. Onun gitmesiyle birlikte de, neredeyse hiç yeni masal söylenmez olmuştu."

Şeroks, Hortim, Tilon, Ozzi, Pifona, Gonci, Yetisi... Kitaptaki kahramanların adları böyle. Şeroks, Gonci'nin küçük yeğeni. Masalları bulup geri getirmek de onun görevi. Dünya'ya, Büyük Kent'e gidip masal anlatacak birilerini

bulacak. Bu yolculuğunda Şeroks yeni dostlar ediniyor ve bu yeni dostlardan yeni yeni masallar dinliyor...

Saçmalamayan hayal gücü, güçlü ifadeleri, kendini okutan diliyle yazar Aslı Der'e söylenecek tek bir söz var: Hemen yeni kitabının başına otur!

Bayramlar için söylenir ya, bizim çocukluğumuzda başkaydı filan diye, çocuk kitapları için de söylendiğine tam olarak olunur arasıra. Öğretmen ya da anne baba olsun, bazen sohbet çocuklukta okunan bir kitaba takılır. Geçmişin biraz da süsleyici etkisiyle mi, yoksa öküzlü ölür badem gözlü olur deyişinin etkisiyle mi, ah benim çocukluğumda şöyle güzel bir kitap vardı, diye hayıflanılırken altını eşelediğinizde Cin Ali veya benzeri bir şeyden söz edildiğini anlayıp hayal kırıklığına uğrarsınız.

Eli yüzü düzgün çocuk kitaplarının geçmişi ne kadar eskiye götürülebilirsiniz ki?

Çocukların ders kitabı dışında, eğlenmeleri ve zevk almaları için, ama yalnızca bunun için, de kitap okumaları gerektiği artık herkeşçe kabul edildi herhalde. Çünkü hem kuramsal çalışmalar insanların fanteziye ihtiyacı olduğunu (gerçeklerden kopmak için değil, gerçekleri daha iyi anlamak için) gösterdi, hem de, haydi kendimize itiraf edelim, ötekenden sonuç alamadığımız artık görüldü. Şunları okuyun da adam

olun" diyerek önerine attığımız kitapları çocuklar sevmeyince, zorla okutmaya başarsak da aslında amaçladığımızın tersine, bir şey öğrenmediler, üstelik, daha kötüsü, onları 'okur' yapamadık. Bir öğrencim sınav kağıdında 'eğitim' yerine 'eytim' yazarak geçen yıl üniversiteden mezun oldu ve aramızda karıştı.

Olmadı. Olmadığı görüldü. Şimdi artık yazarların eğitimciliği bırakıp yazarlığı öğrenmelerinin zamanıdır. Bunun da teknik ve bilgi birikimi olmak üzere iki ana atardamı var. Teknik olanı pek bizde yaygın olmayan yanı, yani yazma teknikleri. Tiplerler, karakterler, olay örgüsünün oluşturulması ve türlere göre inşa edilmesi, vb... Bunun için kurslar, seminerler, deneyimli yazarlarla yapılan teknik çalışmalar, vb. olmalı. İkinci bölümü ise tümüyle bireysel bir seçim. Yazarın kendini geliştirmesi. Okuyarak, gezerek, sergilere giderek, filmler, tiyatrolar izleyerek, balık tutarak, başka yazarlarla konuşarak, başka insanlarla ilişki kurarak (veya bu bir tarz sorunu: inzivaya çekilerek), kısacası bir biçimde kendisini sürekli beslemesi.

Bunlara bir de bize özgü bir ek yapılabilir: Türkçesini düzeltmesi! Çünkü bizde yazar olmaya heveslenmek için Türkçeyi iyi kullanmak bir ön koşul değil, katlanılması gereken bir ayrıntı. Bugün piyasada bulunan çocuk kitaplarının yüzde sekseninin hiç yayımlanmamış, kalanın bir çoğunun da iyi bir redaksiyondan geçtikten sonra yayımlanmış olması gerekirdi. Anne babalar çocuklarına kitap okurken metnini değiştirmek okuyurlarsa bu işte bir iş var demektir.

İşte Aslı gibi, Huban gibi, Günişiği gibi işini iyi yapmaya çalışanların varlığı bu nedenle çok önemli.

fatiherdogan@superonline.com